

Pindělí vždy krásně dokazuje starý kynologický úsloví: “Unavenej péf = hodnej péf!” U Talířový to platí dvojnásob. Jen je u ní jaksi problém ji unavit. Ač rozhodně nemá jen tak pocouráníčko a dom, naopak každé den má dost nabitéj program, tak energie na krávoviny má neustále dostatek. Jen teda po tom víkendu, je krapítek zdrchaná. Ovšem pouze ráno, do odpoledne si odfrkne a jede zas do plnejch. Ale aspoň to pondělní ráno mám k dispozici na poměrně klidné procházky bez výrazného zlobení a možnost trochu pokročit v učení. I když.... to slovo klidné je relativní. Myslím, že většina sousedů v majetku psů by to viděla odlišně. Protože u nás to neznamena, že s rukama založenýma za zády se půjdeme pocourat sídlišťem. Případně že si tak staticky stoupnu na louku a budu mrskat tenisák do prostoru. Kdepak, kdepak. Noženyky musí být neustále připraveny vyrazit do prostoru a mozek, oči a uši musí být neustále ve střehu. To aby bylo možno zajistit řádné plnění úkolů zadaných flekatý docentce. Což kupříkladu při řešení Talibufetu obnáší opravdu akcelaraci z nuly na sto ve vteřině. Páč..... ano, ona jest skutečně švihlá a ocenění jejího dobrého výkonu způsobí obratem učinění deliktu, kterému bylo povelom zabráněno □ . Kupř. tohlencto pindělí, pejsci vláční, hezky jsme vypochoodovali (no dobře, dobře, trochu sem syčela, že ssssemnooou, Talíři-se mnou!), hezky jsme prošli kolem lákavých podbalkonových prostor, hezky jsme prošli kolem smrku se zobáním pro holuby a!! A!! Přišla velká chvíle, kdy se mi hezky podařilo docílit toho, že Tali nevyrazila směrem Talibufet, naopak, pěkně poslechla, přišla, nechala se ocenit, vycenit, přecenit a když tedy, že jdeme dál, tak s výrazem “Jooo! Mám to za sebooou, tetkonc už můžu a letíím” vyrazila přesně do Talibufetu □ . No a co pánčička? Jistě, letěla taky. Aby deliktu zabránila a delikventce následně předvedla, jak to sakra má vypadat □ . Každopádně úspěch u ní je, že v tom místě dokázala poslechnout. Nicméně následoval poté klidný odchod směr rybníčky, kam jsem ji záměrně nechala splašile vyrazit aby..... aby se nám sama od sebe Talinka malinká, hezky přivolala k pánčičce. Událi jsme fšící párkrát hopiky přes potůčky a Tali měla volno, ať si může řídit u rybníčka. My si s Rumíčkem trošku hráli na cvičence a šli si tak samostatně dál, bez povelu pro Talinku. Což způsobilo, že se najednou ozvalo cákání, jak když se velryba sápe na břeh a šílený trysk fleků od vodičky prostorem pěkně k nám. Fousy nemám, ale i tak jsem se pod ně usmívala. Pak jsem si musela trochu odpracovat povel Se mnou!, protože ohařiska se chtěli nadšeně řídit na louku, kam zezdola není výhled, ale dotáhli jsme to do dobrého konce a oba si pak mohli pobíhat po louce, kterou jsme měli pro sebe. Nikde nikdo. Tali opět dostala švihlej nápad, že se budou s Rumíčkem rasit. Bylo by to fajn, kdyby to bylo bez jejích zvukových efektů. Neboli - kdyby u toho nechtěla řvát jak kráva. Hladová kráva. Takže jsem se opět musela rozpohybovat, doběhnout k nim a docílit toho, že poslechne na “KLID! Klid.

Stačilo!" . Ano klid byl, tak ccaaa, ccaaaa 3 a čtvrt minuty, kdy jí zas zlákal prostor podbalkonový u posledního baráku. Vypálily jsme současně. No ale jasně, vona je o dost rychlejší □ . Já mám ovšem mozek o trošku větší než ona, takže jsem si spočetla dráhu letu, připočítala sílu větru, nadběhla jí a ! Beng, beng, byla zatčená! A potupně beze slov přivázána u ohrádky na stromek. A my si šli s Rumíčkem pocvičit couvání a zadní ťapičky, obíhání lavičky, chůzi v domečku a tak jako podobně. Pak měl Rumíček volno a já šla beze slov za delikventkou. Odpoutána vyrazila radostně zmasakérovat Rumouška. Písk a šup, už letí zpátky, delikventka flekatá. A..... jojo, jdem Talinko tam co prve, pojd'... došly jsme na roh paneláku. Loupla vokem a šla, že půjde dál. Krátkodobá paměť se nám trošku mohutným cvičením zlepšuje, takže se pro tento moment podařilo v makovici udržet, že když se řekne: "TAM SE NECHODÍ!" , tak se tam taky fakt nepůjde. A jde se spořádaně tam, kam ukáže pánčička. přešli jsme louku, zkusili si hromadnou obíhačku zábradlí, zdařilo se Talířovou udržet v mé blízkosti i když jí na makovicí proletěli dva holubi. A pak pak přišla Rumíčková chvíle. Talinka se nám totiž odpojila a že si půjde zkoumat. Sama. Tak dobrá, my jí utíkneme. "Pood' Rumíčku, utíkáme!" Vyrazili jsme. Oba. Ale... pak to Rumíček otočil. Koukala jsem, co že to dělá. Jenže jemu asi nedalo to, že zas prcháme Talířový domů a tak zasmykoval, letěl za ní, tam do ní drcnul a vedl jí zpátky!!! Náč veliký pan učitel. Letěli jak jedno tělo. Jediná potíž byla v tom, že tupohlávka Talířovitá to pojala jako děsnou bžundu a důvod k masakéru. S čímž evidentně náš malý velký učitel nepočítal, při průletu kolem mně hodil zoufalé očko a nezbylo mu nic jinýho, než letět dál, pokud nechtěl být zahlušen do země rozjařeným stádem fleků. Hvízdla jsem, čímž jsem mu na setinu sekundy uvolnila ruce - teda tlapky. Zasmykoval a valil to za mnou. čekalo Koláče, čekalo, co to udělá s Flekama. A Fleky evidentně asi dostaly zásah életrickým proudem, páč to s nima hodilo do podivuhodnýho tělesnýho útvaru a když se rozvinula do podoby psí, letěla za mnou taky. Rumíček se radoval, jak to pěkně udělal - asi si vzpomněl, jak jsem ho posílala kdysi pro Bubinku a on ji vodil zpátky. Tak si to prubnul, že to vyzkouší. Poprvé od doby co Tali máme. A s určitým úspěchem. Je to můj žiškovej pan pejsek a velký učitel.

Miluju pindělí a Rumíčka, neb je velkej učitel.

*Zrzavoflekatý
masakéro*